

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11710-11711/2556

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด กับพวกโจทก์ นายเจริญ จันทราวิสุทธิจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 28, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 353, ป.อ. มาตรา 90

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ที่ 2 และที่ 3 เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกัน แม้โจทก์ที่ 3 จะเป็นผู้ถือหุ้นโจทก์ที่ 2 ถึงร้อยละ 70 ก็หาทำให้โจทก์ที่ 3 มีสิทธิดำเนินคดีจำเลยซึ่งกระทำความผิดต่อโจทก์ที่ 2 แต่อย่างใด โจทก์ที่ 3 จึงไม่มีอำนาจฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาคดีทั้งสองสำนวนเข้าด้วยกัน โดยเรียกโจทก์สำนวนแรกว่าโจทก์ที่ 1 และเรียกโจทก์ที่ 1 และที่ 2 สำนวนหลังว่าโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับและเรียกจำเลยทั้งสองสำนวนว่าจำเลย โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 264, 265, 268, 353 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องสำนวนหลังแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 265, 268 วรรคแรกประกอบมาตรา 264 วรรคแรก และ 265 ความผิดฐานปลอมเอกสารและเอกสารสิทธิและความผิดฐานใช้เอกสารและเอกสารสิทธิปลอมให้ลงโทษฐานปลอมเอกสารและฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ให้ลงโทษฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมแต่กระทางเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง จำคุก 5 ปี ข้อหาอื่นและคำอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์ที่ 2 ที่ 3 และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องข้อหาปลอมเอกสารสิทธิ นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ที่ 2 ที่ 3 และจำเลยฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เห็นควรวินิจฉัยก่อนว่า โจทก์ที่ 3 มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ที่ 2 และที่ 3 เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกัน แม้โจทก์ที่ 3 จะเป็นผู้ถือหุ้นโจทก์ที่ 2 ถึงร้อยละ

## คำพิพากษา

70 ก็หาทำให้โจทก์ที่ 3 มีสิทธิดำเนินคดีจำเลยซึ่งกระทำความผิดต่อโจทก์ที่ 2 แต่อย่างใด โจทก์ที่ 3 จึงไม่มีอำนาจฟ้อง มีข้อวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ 2 ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานปลอมเอกสารตามที่ศาลชั้นต้นพิพากษามาหรือไม่ เห็นว่า จำเลยได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่กรรมการผู้จัดการของโจทก์ที่ 2 ย่อมรู้ถึงการดำเนินธุรกิจของโจทก์ที่ 2 ในการจำหน่ายสินค้าให้แก่ลูกค้า การที่จำเลยมีหนังสือคำประกันของธนาคารปลอมถึง 13 ฉบับ และมีสัญญาสามฝ่ายที่ระบุว่าโจทก์ที่ 2 แต่งตั้งให้บริษัทคังช่วงเคอจี (ฮองกง) จำกัด เป็นตัวแทนในการจำหน่ายสินค้าให้แก่ลูกค้า และมีหนังสือรับรองของสำนักงานทนายความจึงเสียงกว้างตั้งรับรองสัญญาดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัญญาสามฝ่ายมีตราประทับของโจทก์ที่ 2 อยู่ด้วย นอกจากนี้จำเลยยังเป็นผู้นำเอกสารดังกล่าวไปแสดงต่อนายวิรัตน์และนายศรัณย์ ผู้ตรวจสอบภายใน พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้กระทำการปลอมเอกสารดังกล่าว มิฉะนั้นก็ต้องมีส่วนรู้เห็นใน

การปลอมเพราะจำเลยยอมเข้าใจดีว่าข้อเท็จจริงมิได้เป็นไปตามเอกสารดังกล่าวและเอกสารดังกล่าวมาอยู่ในครอบครองของจำเลย ทั้งหลังเกิดเหตุเมื่อมีการตรวจสอบพบการกระทำความผิด จำเลยได้หลบหนีโดยไม่ไปทำงานที่บริษัทโจทก์ที่ 2 จากนั้นได้เดินทางไปยังหลายแห่ง สุดท้ายได้ลักลอบเข้าประเทศไทยทางด่านสะเดาและหลบอยู่ในกรุงเทพมหานคร หากจำเลยมิได้กระทำความผิดจริงก็ไม่มีเหตุที่จำเลยจะหลบหนีดังกล่าว ที่จำเลยกล่าวอ้างว่าที่หลบหนีเพราะกลัวถูกทำร้ายนั้น ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยไปก่อความเสียหายให้แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด รวมทั้งบิดาของนายหงด้วย อีกทั้งประเทศต่างๆ ที่จำเลยเดินทางเข้าไปนั้นเป็นประเทศที่เจริญแล้วสามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานหรือตำรวจท้องถิ่นได้ หรือแม้กระทั่งเข้ามายังราชอาณาจักรไทยแล้วก็ขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานตำรวจได้ แต่จำเลยหาได้กระทำให้ไม่ จนกระทั่งถูกออกหมายจับและติดตามจับกุมได้พร้อมเอกสารซึ่งเป็นเช็คที่ลูกค้าของโจทก์ที่ 2 ออกชำระหนี้ให้โจทก์ที่ 2 แล้วแต่ไม่สามารถเรียกเก็บเงินได้เนื่องจากธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารสิทธิหรือมิฉะนั้นมีส่วนร่วมรู้เห็นในการปลอมเอกสารสิทธิดังกล่าว ฎีกาของโจทก์ที่ 2 ฟังขึ้น เมื่อจำเลยรู้ว่าเอกสารสิทธิดังกล่าวเป็นเอกสารปลอมแต่ได้นำไปมอบให้นายวิรัตน์และนายศรัณย์ผู้ตรวจสอบบัญชีตรวจดู จึงเป็นการใช้เอกสารสิทธิปลอม ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น คงมีข้อวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระกันหรือไม่ เห็นว่า การปลอมหนังสือค้ำประกันธนาคารก็ดี หนังสือสัญญาสามฝ่ายก็ดี เป็นการกระทำต่างรายต่างวาระและหนี้ต่างจำนวนกัน จึงเป็นความผิดแต่ละฉบับแยกต่างหากจากกัน อีกทั้งแสดงให้เห็นถึงเจตนาของจำเลยที่ต้องการให้มีผลแตกต่างกัน จึงเป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระกัน หากใช้เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามการที่จำเลยทำหนังสือรับรองของสำนักงานทนายความจึงเสี่ยงกว้างดั่งเพื่อรับรองการกระทำสัญญาสามฝ่ายนั้นก็เพื่อสนับสนุนให้เห็นว่ามีการทำสัญญากันขึ้นจริง จึงมีเจตนาเดียวกันกับการทำสัญญาสามฝ่ายปลอม จึงเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท การที่จำเลยนำเอกสารสิทธิปลอมและหนังสือสำนักงานทนายความปลอมดังกล่าวไปแสดงต่อนายวิรัตน์และนายศรัณย์พร้อมกัน เป็นการใช้เอกสารซึ่งจำเลยมีวัตถุประสงค์ให้มีผลแตกต่างกันไปในนี้ และสัญญาแต่ละราย จึงเป็นการกระทำต่างกรรมต่างวาระเช่นกัน รวมแล้วจำเลยกระทำความผิด 25 กระทง ฎีกาของโจทก์ที่ 2 ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 265, 268 วรรคแรกประกอบมาตรา 264 วรรคแรก, 265 ความผิดฐานปลอมเอกสารและเอกสารสิทธิกับความผิดฐานใช้เอกสารและเอกสารสิทธิปลอมให้ลงโทษฐานปลอมเอกสารสิทธิกับฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 เนื่องจากจำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอมให้ลงโทษฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมแต่กระทงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง จำคุกกระทงละ 2 ปี จำนวน 25 กระทง รวมจำคุก 50 ปี แต่คงให้จำคุก 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) ยกฟ้องโจทก์ที่ 3 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

## องค์คณะ

ศิริชัย วัฒนโยธิน · ทวีป ต้นสวัสดิ์ · พศวัจน์ กนกนาก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

